

Nascut el primer linx en captivitat en un segle

El felí es troba al centre de recuperació MónNatura Pirineus

La contaminació causa un terç de l'asma infantil

Almenys un 11% de casos nous es podrien prevenir si s'apliquessin les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut

Farmàcia i Ortopèdia a mida
(plantilles, mitges...)

M.P. Roca i Albero

ORTOPÈDIA - HOMEOPATIA - DIETÈTICA - DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS - ANÀLISIS DE SANG

C/ Nou, 1 / La Riera, 78 - 08301 MATARÓ - Tel. 93 790 19 57

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 8 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15083 - AVUI / Any XLI. Núm. 13953 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P8,9

Sánchez manté el vet

MENYSPREU • El president en funcions menysprea els partits independentistes i ni els pensa escoltar de cara a la investidura

Junts per Espanya

DIVORCI • Després de ser rebut pel rei diu que la desconfiança amb Iglesias és recíproca i insisteix a reclamar l'abstenció del PP i Cs

EUROPA - MÓN

P26,27

L'alcalde d'El Paso, Dee Margo, i la seva esposa deixen un ram al memorial per les víctimes de l'atemptat ■ L.W. SMITH / EFE

El Paso recrimina Trump

L'alcalde li demana que abandoni el llenguatge xenòfob

El meu país **Vicent Sanchis**

"Sigui com sigui, les incerteses acumulades i estirades en el temps no ajuden a ningú" P11

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
Olesa de Montserrat

Miquel Riera

"Amb el Bloc, les coses es fan d'una altra manera"

LES SÈRIES. Diu el mort al degollat: Qui t'ha fet eixe forat? / Els elefants, a l'hora de morir, es dirigeixen als cementiris d'elefants P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Francament lamentable

Fa pocs dies, el Butlletí Oficial de l'Estat publicava una ordre en què es reconeixia "el títol de Duque de España, a favor de doña María del Carmen Martínez-Bordiú Franco". El document apareix signat pel rei Felip VI i la ministra de Justícia en funcions, Dolores Delgado. Francament (i no es tracta d'un joc de paraules), es pot arribar a entendre que el monarca actual expressi l'agraïment a qui va aconseguir que gaudeixi dels seus privilegis. Com és prou sabut, el títol el va crear el seu pare el 26 de novembre de 1976, pocs dies després de l'enterrament de Franco, per tal de reconèixer "las excepcionales circunstancias y merecimientos que en ella concurren". Els "mereixements" es remuntaven al 22 de juliol de 1969, quan el dictador va nomenar Joan Carles com al seu successor, saltant-se l'ordre successori i imposant, de passada, el sistema polític que encara avui tenim. No resulta gens estrany, doncs,

Ningú entendria que es donés una distinció nobiliària a un terrorista, però a Espanya es reconeixen els mèrits d'un dictador

que el fill d'aquest, l'actual rei, signi amb entusiasme el traspàs de la distinció. Allò que ja sembla menys normal és que una ministra "socialista", que per més inri es troba en funcions, doni el vistiplau a la distinció. De fet, han passat 44 anys des de la mort del dictador i hem vist governs de tots colors, centristes, socialistes i populars; però cap d'ells ha suprimit un títol vergonyós, ni tampoc ha demostrat la mínima intenció de fer-ho del marquesat de Queipo de Llano, responsable de la mort de 14.000 persones a Sevilla o el ducat de Mola, en honor a un altre dels caps del cop d'estat del 1936. Per no citar la vergonya de la Fundació Francisco Franco o del Valle de los Caídos. L'altre dia, quan es va donar a conèixer la notícia, el president de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, Emilio Silva, va dir que "ningú entendria que es donés un reconeixement nobiliari a un terrorista, però aquí es reconeixen els mèrits d'una persona que va assassinar milers de civils durant 40 anys". Francament lamentable.

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Givago empaita un mocador

Durant més de 150 pàgines d'*El doctor Givago*, pràcticament no he sabut res de Lara Fiódorovna Guichard. Només alguna referència indirecta, com ara en relació amb el fet que pugui ser l'esposa del líder i exterminador revolucionari Strélnikov perquè s'hi hauria "reencarnat" el desaparegut Paixa Antipov. I potser algun pensament de Givago, que se'n va enamorar coincidint-hi en un hospital militar durant la guerra amb els alemanys. L'he trobada a faltar perquè Pasternak fa que te l'estimis, que sentis la seva noblesa, a banda que ella sempre se senti culpable per haver-se deixat seduir i atrapar pel poderós Komarovski, que, per cert, sembla haver desaparegut de la novel·la, tot i que temo que hi tornarà. El cas és que, abans que doni compte de la retrobada de Givago i Lara a Iuriatin, a prop de la casa de Varikino on el doctor viu amb la seva família en plena guerra civil, vull deixar constància d'un detall del film de David Lean que em sembla humiliant pel que fa a l'heroïna de l'obra de Pasternak. Té lloc després que, en una festa de Nadal,

“David Lean veu Lara com a objecte de desig i mercadeig; Pasternak, com una dona que decideix sobre la seva vida

Lara dispari contra Komarovski i només li fereixi un braç. Givago el guaireix (a la novel·la ho comença a fer, però ha de marxar perquè el reclamen de casa, on ha mort la seva mare adoptiva, Ana Ivanóvna) i aleshores Komarovski, adonant-se de l'atracció que el metge sent per la noia, li diu que la hi cedeix, que, si la vol, és seva, com si Lara només existís com a objecte de desig, de possessió o de mercadeig masculins. Pasternak no li fa això. No li faria mai perquè la concep com una

dona subjecte de desig que decideix sobre la seva vida.

Pressentint-la en somnis, Givago, doncs, veu Lara a la biblioteca de Iuriatin, però no li diu res i, quan ella marxa, llegeix la seva adreça als volums que ha tornat. Un dia fred i ventós de començaments del mes de març, decideix visitar-la a casa seva. Just abans, però, d'arribar-hi, veu com Lara, a punt d'entrar-hi, s'atura a causa d'una ratxa de vent que li lleva el mocador del cap. Aleshores, Iuri Andréievitx empaita el mocador i, acostant-s'hi, l'hi dona a Lara, que es queda astorada. A la casa, conversen sincerament, ella li confirma que Strélnikov és Paixa, i parlen de la revolució, a la qual ella diu que s'hi sent més a prop, més familiaritzada, malgrat que també és capaç d'afirmar una cosa que fa pensar: "Sota tots els governs he tingut bones relacions i protectors i, a la vegada, amb cada sistema he sofert i he perdut alguna cosa. Només en els llibres mediocres els homes estan dividits en dos camps i no entren mai en relació. Però, en la realitat, tot es presenta més entrelligat."

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dj3zlg>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

El paper de presos i exiliats

En els darrers dies hem assistit a unes quantes picabaralles entre polítics, entre polítics i entitats socials o entre polítics i periodistes que, al meu entendre, venen donades, en gran part, per la discussió, soterrada, de quin ha de ser el paper dels presos i els exiliats en el futur del moviment independentista, entès com un moviment que perdurarà en el temps i en l'objectiu però que ha de planificar molt bé cap a on va i, sobretot, no pot tenir pressa a assolir un objectiu tan complicat com és la independència del Regne d'Espanya. Ah, i no obvio que també hi ha una batalla pel lideratge polític dins d'aquest bloc i que a una part dels que participen en aquesta lluita partidista tant els fa el resultat final. Però només a una part, i m'atreviria a dir que minoritària.

Torno, doncs, al que, al meu parer, ha de ser una de les discussions de fons en el rearmament del moviment

“Els represaliats han de ser substituïts per polítics amb les mans lliures

després de la sentència, ja que abans és ja impossible en partir d'un pecat original, no haver arribat a un acord estratègic de mínims: el paper dels presos i exiliats. Un país no es pot dirigir ni des d'una presó ni des de milers de quilòmetres de distància. La història de Catalunya, malauradament, ja en té exemples. I tots sabem, i estaria bé tenir-ho present, com van acabar. I m'atreviria a dir que un partit tampoc es pot controlar des d'una presó o des

de l'exili, tot i que, en aquest cas, és cosa dels seus afiliats decidir fins on segueixen la veta.

D'exemples n'hi ha molts. Però el PSUC de la lluita antifranquista en seria un. I qualsevol moviment d'alliberament nacional europeu. Que ho preguntin a irlandesos o bascos i no val a dir que són moviments diferents perquè aquí no hi ha violència. Cert, però el nivell de repressió és igual, o superior en alguns casos. En aquests tres casos, els dirigents polítics marcats per la repressió, ja sigui amb la presó o l'exili, passaven a un altre estadi i eren substituïts per persones amb les mans lliures per prendre decisions. En cas contrari, seguirem donant voltes en cercle i les idees es podriran. I això no vol dir, com passa també en aquests moviments, que els represaliats, i els seus familiars, no hagin de ser protegits i siguin claus en el procés. I tant, però cadascú en el seu estadi.

De reüll

Anna Balcells

Agost

Sempre que he pogut triar, he preferit evitar l'agost per fer vacances. Mantenir la rutina habitual en lloc de suportar els inconvenients propis del mes: les cues, els vols cancel·lats, les llargues esperes, la massificació, el soroll... Sempre que he pogut triar, és clar, perquè ja se sap que planificar les vacances familiars és com atacar un sudoku de nivell: costa de fer quadrar tots els números.

Pot semblar allò que en diuen fer de la necessitat virtut, però el cas és que a mi m'agrada quedar-me

L'estiu ja no és aquell desert informatiu on no hi brolla cap notícia

l'agost a casa, quan la ciutat es buida i es transforma en una altra, més mandrosa i més amable. I sobretot ara, quan ja no cal recórrer al manual de supervivència per passar els dies fatídics d'entremig, aquells en què, fa uns anys, no trobaves ni un trist forn obert per comprar el pa.

El ritme s'alenteix i, pel que respecta a la nostra feina, m'atreviria a dir que hi ha certa solidaritat entre els que els toca fitxar quan la resta descansen. Una solidaritat encara més intensa si, a sobre, és cap de setmana. L'agost, d'altra banda, ha deixat de ser aquell desert informatiu on no hi brolla cap notícia i on, per suplir l'escassetat, s'alimenten tota mena de serps d'estiu. El món és molt gran i no para de donar voltes. Tot i que, segons com, veient el panorama, preferiria que a l'agost s'aturés tot per uns dies i la persiana amb el "tancat per vacances" s'abaixés per a tothom.

Les cares de la notícia

NÚMERO 2 DEL PARTIT LABORISTA BRITÀNIC

John McDonnell

Principis vs. dictats

El número dos del Partit Laborista britànic i diputat a Westminster ha decidit posar les seves conviccions demòcrates i progressistes davant de les consignes del partit i anunciar que, en cas de governar, el laborisme no bloquejaria un segon referèndum d'independència a Escòcia.

ALCALDE D'EL PASO

Dee Margo

No a la visita de Trump

Tant l'alcalde d'El Paso com l'alcaldesa de Dayton, Nan Whaley, han verbalitzat la seva incomoditat amb la demagògica visita de Donald Trump a les seves ciutats, responsabilitzant el seu discurs xenòfob de la massacre de la setmana passada a la ciutat fronterera amb Mèxic.

DIRECTOR GENERAL D'ISGLOBAL

Antoni Plasencia

Contaminació i asma

Un estudi científic liderat per l'Institut de Salut Global de Barcelona (ISGlobal) fet a divuit països ha determinat que el 33% dels casos nous d'asma infantil a Europa són atribuïbles a la contaminació atmosfèrica, i suggereix a l'OMS que endureixi les recomanacions sobre NO₂ perquè no són prou eficients.

EDITORIAL

El bucle de Sánchez

El líder del PSOE i candidat a president del govern espanyol, Pedro Sánchez, va sortir de la reunió d'ahir a Palma amb el rei Felip confortablement enrocant en la partida plantejada després de les últimes eleccions generals, és a dir, culpant Podem de la investidura fallida, prioritant un govern del PSOE, demanant ajuda a la dreta i explicitant una vegada més que el seu únic cordó sanitari és per als partits independentistes catalans. L'objectiu és treure'ls de l'equació i ignorar-los, per molt que hagin donat signes de flexibilitat política, ja sigui en el debat d'investidura (ERC) o en el pacte a la Diputació de Barcelona (JxCat).

Pedro Sánchez deixa clar amb aquesta actitud el seu menyspreu per l'opinió dels catalans, que en les últimes eleccions al Congrés espanyol van donar la victòria i més escons que mai als partits republicans. Ho ha fet també fa pocs dies amb el rebuig a l'oferta de diàleg llançada per Jordi Cuixart en qualitat de president Òmnium, en el marc de les reunions del líder socialista amb les entitats de la societat civil. En aquest sentit, les seves limitacions per al diàleg que afirma defensar cada cop que en té l'oportunitat són diàfan.

El govern català, per boca de la seva portaveu, considera que Sánchez està massa condicionat pels partits de dretes i el càlcul electoral. Condicionat o no, Pedro Sánchez ha demostrat fins ara una nul·la voluntat d'afrontar el problema de fons que suposa que la meitat dels catalans vulguin la independència i el conflicte de sobirania plantejat per tres quartes parts d'aquesta societat, que vol decidir democràticament a través d'un referèndum la seva relació amb l'Estat espanyol. La seva proposta d'afrontar políticament el conflicte amb la societat catalana, ara com ara, és història.

Tal dia com avui fa...

1 any

Cèl·lula del 17-A

Els terroristes de Ripoll van acumular fins a 340 litres de peròxid d'hidrogen i 500 d'acetona entre el 12 de juliol i el 7 d'agost.

10 anys

El futur d'Escòcia

Londres aprofita la crisi per evitar el referèndum escocès. L'SNP manté que convocarà la consulta. Un 42% d'escocesos volen la independència.

20 anys

Fusió de CDC i UDC

El líder d'Unió Democràtica de Catalunya, Josep Antoni Duran i Lleida, obre la porta a parlar en el futur de la fusió amb CDC "si es planteja seriosament".

Full de ruta

David Brugué

Poder dir el que es pensa

Joan Tardà s'equivoqua quan lamenta el contrapoder que exerceix, sobretot, l'ANC i les crítiques que fa als partits independentistes. S'equivoqua bàsicament perquè l'ANC ha jugat, i juga, un paper fonamental en la història recent d'aquest país i perquè ha estat el gran mobilitzador ciutadà. Aquest ha estat el gran *miracle* de l'ANC: actuar al marge dels partits i tenir una base ciutadana a qui li és igual tot el joc d'estratègies, d'estira i afliuixa i d'interessos (que hi són) de les formacions polítiques. Una mobilització que en gran part ha estat la responsable de situar ERC en l'espai polític que ocupa avui dia. Una mobilització que no entén d'abstencions a Madrid, de tensions entre socis de govern i que el que demana és unitat. Perquè, justament, una de les virtuts de l'ANC ha estat l'apartidisme i no ha entrat –almenys públicament– en les qüestions internes de partit. I encara que ho hagués fet, què hauria passat? La crítica

L'ANC ha exercit la crítica des del primer moment. Cèlebre és la frase de l'expresidenta Forcadell quan va dir a Artur Mas en un acte multitudinari: "President, posi les urnes"

és necessària. Les entitats, els ciutadans en definitiva, tenen el dret d'expressar, fiscalitzar i seguir l'actualitat política del país. I quan no hi estan d'acord, dir-ho.

Tardà oblidà que l'ANC ha exercit la crítica des del primer moment. Cèlebre és la frase de l'expresidenta de l'entitat Carme Forcadell quan va dir a Artur Mas en un acte multitudinari: "President, posi les urnes." Una presidenta que més endavant la mateixa ERC posaria al capdavant del Parlament de Catalunya. Per tant, l'ANC continua fent el que ha fet sempre, que és el que Tardà reclama que faci l'entitat. Segurament l'exportaveu al Congrés té més elements per opinar dels que tenim els ciutadans, però la sensació és que continuen treballant "per desvetllar inquietuds, socialitzar afanys i rendibilitzar energies". Just el que Tardà espera que facin. Perquè al final, la societat acaba tenint la sensació que són els polítics els que estan malbaratant el procés que ens hauria de permetre arribar a la república.

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

Menys solucions a curt termini

Una de les formes de superar el greu cop posterior a l'1 d'octubre i la incapacitat que vam tenir com a col·lectiu polític d'executar la declaració unilateral d'independència, va ser intentar trobar deslloradors ràpids. Vam sortir corrent buscant idees i propostes per aconseguir implementar ràpidament la República catalana. D'això vam pecar tots, no se n'escapa ni un.

PART DEL PROCÉS de superació d'un cop com el que va suposar l'octubre del 2017 i la repressió posterior, passava per trobar vies que acceleressin la República. Vam creure que "tot està planificat", en els plans mestres, en la primavera calenta, i en la tardor on passarien coses, vam creure que les accions de l'exili ens portarien aquesta República mentre menjaven crispetes. També ens hem inventat de tot, el Consell de la República que pretenia ser un Parlament a l'exili però no passa de ser un instrument simbòlic sense encara contingut, o unes primàries per unir que el que van crear va ser

més fractura. I ens hem afartat de repetir mantres, "unitat", "resposta de país", "eixamplar la base", que tot i tenir un sentit: no hi ha projecte polític sense una estratègia compartida, no hi ha possibilitat de canvi sense una capacitat real de reacció col·lectiva, i no farem res sense un suport democràtic molt més ampli que l'actual, els hem transformat en fetitxes.

HEM CERCAT RESPOSTES ràpides per pura desesperació. I tot això implica que cal aturar-nos a trobar aquestes respostes immediates. Fer allò que sabem que funciona, evitar allò que ens faria mal, establir uns mínims compartits tàctics i donar-nos tots temps per reflexionar com fer, units o no, una estratègia de futur que pugui portar a un horitzó. El que funciona, ho sabem: el que ha fet l'independentisme entre el 2012 i el 2015 va generar un conjunt d'arguments a favor de la independència, un moviment obert i una suma contínua de suports. El que sabem que ens fa mal, també: tornar a l'independentisme sectari de les batusses al Fossar no

ens ajudarà gens, abandonar la llengua i desnacionalitzar el moviment hem vist que no és gens útil, però molt menys fer un replegament nacional essencialista. La unitat ens és útil intentant mantenir un govern que ens ajudi a defensar el poc autogovern que tenim i a respondre conjuntament a la repressió.

A PARTIR D'AQUÍ CREC que més que cercar respostes immediates, ens cal llegir la societat, saber on creixem i on estem estancats, com mantenir un grau de desobediència civil que desgasti més l'Estat espanyol que el moviment, aprofitar els actius que tenim a l'exili però també els que tenim a la presó, al mateix temps que es reconfiguren nous lideratges. I especialment els que hi tenen i tenim responsabilitats, explicar les coses. Ja no és el moment de plans mestres i de secrets. Al final els que prenen i prenem les decisions no tenen ni tenim la veritat absoluta, ni la nostra capacitat de prendre decisions no és excessivament més bona que la de qui ens vota.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La bandera catalana

Cal recordar una vegada més els fets del Palau de la Música produïts el 19 de maig del 1960 –centenari del naixement de Joan Maragall– en què es prohibí cantar *El cant de la Senyera*, el bell i vibrant himne expressament dedicat als cantaires de l'Orfeó –que musicà Lluís Millet amb lletra de Joan Maragall–. Assabentat prèviament Jordi Pujol de la notícia, l'aprofità per tal de promocionar-se com a polític –la dreta, al revés de les esquerres, no tenia herois ni màrtirs–. I per aquest fet, Pujol –mireu si en saben, de mitificar!– va ser sotmès a un consell de guerra i condemnat a la presó pel fet de declarar-se responsable... del repartiment dels fulls volants amb la lletra de l'himne de l'Orfeó, tot i que ell era a casa durant el concert, en què la policia repartí garratades a dojo als que

érem al galliner.

A partir d'aleshores –l'any 2010 en Quim Monzó va escriure uns magnífics articles a *La Vanguardia* denunciant-ho– va propagar-se l'ús indegut del mot "senyera", com a sinònim de "bandera". És de doldre –probablement ho verificarem novament el proper Onze de Setembre, ai!– que els periodistes molt sovint incorrin en aquest error, a més a més dels polítics, els quals a hores d'ara ja haurien d'haver estat advertits pels seus assessors...

JORDI PAUSAS
París

Queixa de l'IRPF en la pensió dels jubilats

Soc un pensionista a qui cada mes descompten l'IRPF de la paga de la pensió!

No sé si aquesta llei és correcta, però com que mai

he vist ni sentit que aquest tema es parli al Congreso de los Diputados, crec que als jubilats no deu ser correcte que ens cobrin aquest impost (ja que com a jubilats ja no podem rendir més).

És perquè algú responsable d'aquest tema atengui aquesta reflexió (queixa) i, si toca, esmeni aquesta injustícia.

Per ser honorats, si cal eliminar aquest impost, el correcte fora abonar, amb caràcter retroactiu, tot el que ens han cobrat des del dia de la jubilació fins ara, i amb els interessos corresponents.

LLUÍS PLANA CABRÉ
Vila-seca (Tarragonès)

Legalitat i humanitat

Assistim a la inhumana resposta de la Unió Europea davant la urgent necessitat

d'un port segur per a les 121 persones rescatades per Open Arms.

L'actual buit legal respecte a l'obligació d'obrir un port segur no ens eximeix d'actuar. No podem ajornar-ho ni una hora més. Hi estem totalment obligats! Hi estem humanament obligats! L'esperit i la lletra de la Declaració Universal dels Drets Humans i els seus Tractats ens comprometen.

Polítics de la Unió, president Sánchez: des d'ACAT els exigim una resposta efectiva. Obriu un port, consensuïn ja un marc legal humanitari i descriminalitzin els qui els salven. La societat civil, majoritàriament, així ho esperem de vostès. La Generalitat de Catalunya us mostra el camí a seguir.

EMILI CHALAUX I FERRER, president d'ACAT Espanya-Catalunya (Extracte de la carta enviada el 5/8/2019 al president Sánchez)
Barcelona

La frase del dia

“L'essència de l'ANC és condicionar l'agenda política”

Elisenda Paluzie, PRESIDENTA DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Tribuna

Carles Suàrez. Economista

A la tercera

El 9-N vam aprendre la intranscència d'una consulta transformada en procés participatiu sense mandat electoral. El 2017 vam aprendre que la independència no s'aconsegueix proclamant-la, sinó controlant el territori i amb reconeixements internacionals. Tot i ser l'etapa més crítica de qualsevol procés d'alliberament nacional, la fase entre la DUI i la independència real va ser ignorada pel llibre blanc del CATN, basat principalment en un escenari de col·laboració amb Espanya. Les condicions subjectives avui impedeixen complir amb el mandat de l'1-O. La força de la repressió, la falta de credibilitat internacional, el gir autonomista de les direccions dels partits i la desmobilització popular ho impossibiliten, i cada dia que passa es farà més impossible.

CAL TORNAR-HI. Cal un nou mandat. I cal aprendre dels errors del 2014 i el 2017. L'1-O vam aprendre, tot i que els llibres d'història ja ho explicaven, que Espanya reaccionaria violentament a l'exercici de l'autodeterminació. I vam aprendre, i així ho explicaran els llibres d'història, que el poble català va superar la capacitat repressiva espanyola, defensant 2.300 col·legis electorals enfront dels 110 (4,7%) en què van intervenir, en 56 localitats diferents, la gran majoria pobles de menys de 4.000 habitants.

EL 2017 MOSTRA que la comunitat internacional va posar el focus a Catalunya. I que si no va haver-hi més suport va ser justament perquè el govern no ho va demanar, perdent la iniciativa i entrant en unes nefastes negociacions. Avui alguns tertulians justifiquen la rendició pel poc suport exterior. És justament al revés. Qui de fora es mullarà sense la certesa que des de dins es va fins al final? Qui reconeixerà un nou estat que no demana reconeixements? El 2017 també ensenya que quan es va de debò, a fets consumats i unilateralment, és llavors –i només llavors– quan

la població respon entregada i es creen les condicions subjectives per una mobilització permanent, clau per controlar el territori.

LA UNILATERALITAT, que segueix sent l'única estratègia viable per aconseguir la secessió, hauria de ser recuperada pels partits, en lloc de repetir que no som suficients i que cal ampliar la base. Som suficients i, en tot cas, la base segur que no s'amplia ni aprovant lleis antisocials, ni si, després d'anys d'explicar que el marc autonòmic empobreix i limita les nostres capacitats, ara resulta que es poden millorar les condicions materials dins d'Espanya. Els partits potser reflexionaran amb la condemna; potser quan vegin que el diàleg només ens ofega a l'autonomisme, o potser no reflexionaran mai i caldrà substituir-los. Sigui quin sigui l'escenari, sigui el 2020 o més enllà, seguirà fent falta un nou mandat i el referèndum unilateral seguirà sent el millor mecanisme per obtenir-lo.

TORNEM-HI una tercera vegada, però

“Cal aprendre dels errors del 2014 i el 2017 i tornar-hi una tercera vegada per guanyar”

aquest cop: 1. S'ha de mantenir la junta electoral a tot cost, és imprescindible per validar formalment el referèndum i homologar-lo internacionalment. 2. Evitar el cens universal. Que votin els dirigents no compensa desvirtuar el referèndum. Si la policia tanca un col·legi electoral, s'anul·la el cens d'aquell col·legi sense impactar la participació. 3. Proclamar la independència de forma immediata, repetida i executada arreu del territori, evitant la desorientació pròpia i la reorganització del contrincant. 4. Anunciar la DUI al món, fent una crida de solidaritat internacional, demanant reconeixements dels estats i suport de les poblacions. Sol·licitar formalment la permanència a la UE i l'ingrés a l'ONU a través del vot en l'Assemblea General. Convertir les delegacions a l'exterior en ambaixades provisionals de la República, aprofitant el marc jurídic diferenciat i la fortalesa de les comunitats catalanes a l'exterior. 5. Decretar per llei el control de les forces de seguretat catalanes i emancipar-se del poder judicial espanyol, establint de forma immediata un poder judicial propi. 6. Mobilització permanent, una vaga indefinida amb punts d'agitació permanent i amb impacte econòmic rellevant, l'única manera de provocar una intervenció internacional que obligui Espanya a una solució democràtica que permeti la independència.

NO SERÀ FÀCIL. Una minoria de la població no se sentirà identificada amb els canvis. Espanya suspèn l'autonomia. Tornaran els *Piolins*. Hi haurà una fase de dualitat de poders, amb xoc de legitimitats, amb dificultats de control real del territori i de consolidar les estructures fiscals, judicials i policials. Per a aquesta fase l'independentisme s'hauria d'estar preparant i destinar-hi totes les energies. Hi haurà repressió, car la repressió forma part intrínseca d'Espanya, i l'única disjuntiva de l'independentisme és renunciar a la independència o assumir i superar aquesta repressió i guanyar a la tercera.

De set en set

Òscar Palau

El cost de vigilar jutjats

A principi de febrer, pocs dies abans de l'inici al Suprem del judici a l'1-O, els CDR organitzaven una acció de protesta coordinada contra la polititzada justícia espanyola i abocaven

fems i brossa a la porta de diversos jutjats del país. El mateix que han fet aquest dilluns davant seus d'ERC i del PDeCAT, per cert. El tema és que, arran d'aquells fets –en aquests costa més d'imaginar–, i en un excés de zel que no té present cap cost d'oportunitat, el Tribunal Superior de Justícia va dictar una mesura de la qual s'ha parlat poc però que de retruc posa en perill la seguretat a gran part del territori, sobretot el més rural, ja que va disposar que tots els edificis judicials de Catalunya, i n'hi ha una cinquantena, han d'estar vigilats les 24 hores per evitar “atacs”. Una mesura exagerada que, tot i que mesos després reduiria a “només” les hores en què estan tancats, ha generat i genera grans maldecaps als caps dels Mossos per mantenir un servei mínim arreu, assetjats com estan pel problema enquistat de la manca d'efectius.

Avui uns 300 agents al país dediquen la seva jornada a vigilar que ningú pinti ni llenci merda a certs edificis. I això fa que comarques senceres, on els dispositius són més escassos, es quedin sense vigilància vespertina ni nocturna, perquè l'única patrulla ha de dormir davant del jutjat, amb la qual cosa la capacitat de reacció a qualsevol emergència real és tardana, limitada i maldestra. Els sindicats policials ja fa temps que trinen, sense obtenir resposta ni de la judicatura que ha creat el problema, ni tan sols del Departament d'Interior, que el pateix, però que calla potser per no admetre que va curt de personal, tot i que ja ha fet passos per resoldre-ho. Què espera per queixar-se? I el TSJC, per aixecar la mesura?

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Contaminació i salut, antagonistes clars

Un terç dels casos d'asma infantil els causa l'excés de partícules nocives en l'ambient

Dues mil queixes pels apartaments turístics

Activitat i soroll en horari intempestiu i mal ús de les zones comunes irriuen els veïns afectats

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez reté el vet a ERC

GUIÓ El president espanyol, que visita Baldoví i que visitarà el PNB, veta Rufián i Borràs **RELAT** Admet “desconfiança recíproca” amb Iglesias **10-N** Fa saber a Felip VI el risc de la repetició electoral i torna a exigir ser investit a UP, el PP i Cs

David Portabella
MADRID

Després de protagonitzar la seva segona investidura fallida en tres anys, Pedro Sánchez, que supera ja els 100 dies com a president espanyol en funcions, va decidir viatjar dilluns al País Valencià a reunir-se amb Joan Baldoví, l'únic diputat de Compromís al Congrés. El vot de Baldoví és el que decantaria que el PSOE dels 123 diputats saltés als 125 vots a favor si al sí que ja té del Partit Regionalista de Cantàbria (PRC) hi sumés el sí de Compromís, insuficient perquè per a la majoria que li doni una investidura necessita el sí d'Unides Podem i del PNB i que EH Bildu o ERC s'abstinguin. Després de mantenir ahir el seu tradicional despatx estiuenc amb Felip VI a Marivent, Sánchez va traslladar al rei el risc real de la repetició d'eleccions el 10 de novembre, i va enviar un doble advertiment als dos socis que teòricament el poden rescatar del seu laberint: amb Pablo Iglesias manté una “desconfiança recíproca” i a ERC i JxCat els continua vetant, i tant Gabriel Rufián com Laura Borràs seran proscrius en les seves futures rodes de reunions perquè no els reconeix com a interlocutors vàlids al seu nivell.

El monarca espanyol, que el 6 de juny proposava Sánchez com a candidat a la investidura, va rebre al Palau de Marivent ahir, dos mesos després, un Sánchez en funcions que

ja no se sent candidat a res però que manté que no es resigna a consumir el dies fins a la data límit del 23 de setembre en què les Corts es dissoldran si no hi ha una investidura real. “Jo no perdo l'esperança, jo no tiro la tovallola, els espanyols no es mereixen tornar a anar a eleccions”, esgrimia Sánchez al final de la seva trobada amb Felip VI, al qual va fer esperar cinquanta minuts perquè la seva agenda de contactes amb agents socials el va fer arribar tard en el vol de Madrid a Palma.

Sense independentistes

A l'hora d'explicar el vet a Rufián i Borràs en una agenda en la qual dilluns tenia cabuda Baldoví i que el 19 d'agost el portarà a visitar Bilbao per reunir-se amb el president del PNB, Andoni Ortuzar, Sánchez ho va fer amb una traducció particular del que ell creu que li van dir les urnes. “El 28 d'abril ens van demanar un govern progressista que no depengui de forces independentistes. Com a portaveu parlamentària, Adriana Lastra ha fet una tasca d'interlocució amb ERC i JxCat, però jo amb qui parlaré i em centraré, lògicament, és amb Unides Podem, el PP i Ciutadans perquè són les tres forces que de debò tenen la clau per desbloquejar la situació. Amb qui jo he de parlar és amb Iglesias, amb Pablo Casado, i espero que en aquesta ocasió Albert Rivera es digni a parlar amb mi”, va justificar el president en funcions. I això que ERC té 14

Sánchez i Felip VI
ahir al Palau de Marivent, abans del seu tradicional despatx estiuenc
■ BALLESTEROS / EFE

Les frases de Sánchez

“De tantes vegades que Iglesias ha dit que desconfia del PSOE, jo he acabat també per desconfiar d'Iglesias. La desconfiança és recíproca”

escons més que Compromís i JxCat té sis escons més que els de Baldoví.

L'aritmètica el contradia
L'aritmètica, no obstant això, no només no diu això sinó que el contradia: Sánchez podria ser president

“Lastra ha tingut una interlocució amb ERC i JxCat, però amb qui jo he de parlar és amb Iglesias, amb Casado, i espero que Rivera es digni a parlar-me”

si suma als sí del PSOE (123) els d'Unides Podem (42), el PNB (6), el PRC (1) i Compromís (1) i aplega un total de 173 vots a favor. Amb aquests aliats i l'abstenció d'EH Bildu (4) que ja va tenir el 23 i el 25 de juliol –a la qual ERC se

sumava el segon dia–, en té prou per derrotar el PP, Cs, Vox i la resta.

Divorci amb Iglesias

Si amb l'independentisme va formalitzar el seu vet, amb Iglesias Sánchez va oficialitzar el seu divorci en públic. “De tantes vegades que Iglesias ha dit que desconfia del PSOE, jo he acabat també per desconfiar d'Iglesias i d'Unides Podem. La desconfiança és recíproca”, va etzibar.

El president espanyol en funcions va engrandir el memorial de greuges per alertar que la coalició ha mort. “Unides Podem

ha plantejat dos governs en un i no es veu una rectificació per part d'ells. Continua la desconfiança per part d'ells i continua la seva demanda d'un govern de compartimentació més que de coalició”, els culpa.

La veu de Sánchez des de Marivent trobava la rèplica a Twitter del secretari d'organització d'Unides Podem, Pablo Echenique. “Desconfiança en qui et va fer president i en qui va pactar els pressupostos més socials de la democràcia. L'enèsima excusa per seguir buscant l'acord amb Rivera o portar-nos a eleccions. Sánchez hauria

L'APUNT

L'aeroport del Prat, el dit i la lluna

Marga Moreno

L'aeroport del Prat és el camp on a l'estiu es dirimeixen batalles laborals... i d'altres tipus. I és que, amagada al sotabosc dels conflictes oberts entre treballadors i les empreses de personal de terra (Iberia) i seguretat (Trabisa) hi ha la flagrant infradotació de la gran infraestructura aeroportuària catalana. Amb una activitat molt semblant al de Madrid (més de cinc milions de passat-

gers anuals), l'aeroport sobreesatura de feina i precaritzza els seus empleats. Aena i l'Estat, gestors directes, en són els principals responsables. Aquest últim, amb un cinisme colossal, ha fixat en un 90% els serveis mínims de la vaga del personal de seguretat convocada divendres. Si hi ha cues, caldrà distingir i assenyalar bé els veritables culpables del caos, i no seran pas els vagues.

c i JxCat

El diputat de Cs Nacho Martín Blanco refusa la idea del PP de copiar la coalició dretana Navarra Suma a Catalunya ■ ACN

Junts per Espanya

UNIÓ • L'aroma de repetició electoral porta el PP a voler copiar Navarra Suma a Catalunya **XOC** • El mateix Martín Blanco, que era en l'òrbita popular, combat ara des de Cs l'opa de Casado **NOU** • Neix la Lliga, amb Astrid Barrio de presidenta

David Portabella
MADRID

Navarra Suma és el nom de la coalició entre Unió del Poble Navarrès (UPN), el PP i Ciutadans, però al mateix temps és un invent ideal per als devots de creure que el nom fa la cosa quan no és així. Quan el líder d'UPN, Javier Esparza, va viatjar a Madrid el 2 de juliol per subratllar al Congrés el vigor de les tres dretes davant la candidatura de la socialista María Chivite –avui presidenta de Navarra–, va viure l'esperpent de renovar els vots de la coalició amb un acte per separat primer amb Pablo Casado i més tard amb Albert Rivera. “UPN i Cs, dos partits constitucionalistes...”, arrencava el parlament Rivera tot i que la coalició és de tres perquè inclou el PP. Tot i que no tot és suma al si de Navarra Suma, l'aroma de la repetició d'eleccions generals el 10 de novembre porta el PP a voler copiar l'experiment a Catalunya invitant Cs a fer una espècie de Junts per Espanya de les dretes.

La de Navarra Suma no és una

fórmula infal·libre d'èxit acreditat, ni a Navarra. La coalició d'UPN, PP i Cs va ser la força més votada el 28 d'abril amb un 29,3% dels vots i dos diputats al Congrés, però el 2016 la unió d'UPN i el PP vorejava el 32% –dos escons– i Cs en solitari es quedava amb un estèril 6%.

A l'hora de voler exportar la via navarresa a Catalunya, però, la correlació s'inverteix: Ciutadans és el partit alfa de l'espanyolisme autòcton, mentre que el PP es mou en el terreny residual d'enviar un sol diputat al Congrés, que és Cayetana Álvarez de Toledo. Que Pablo Casado –i Alejandro Fernández sobre el terreny– vo lfer una opa hostil a la dreta tot i que el PP català n'és accionista minoritari, Cs ho ha detectat. “Per guanyar unes eleccions a Catalunya, els constitucionalistes hauríem de ser capaços de trobar una fórmula així”, obria el joc Alejandro Fernández (PP) dilluns a Catalunya Ràdio. “Ciutadans a Catalunya és el partit constitucionalista de referència amb molta diferència, les seves millors possibilitats se centren a concórrer en solitari”, rebutjava el diputat al

Parlament Nacho Martín Blanco als mateixos micròfons. En la pugna per l'hegemonia de l'espai dretà i espanyolista, es dona la paradoxa que qui combat l'opa del PP és Martín Blanco, polític enrolat a les files de Cs el 2017 i que va estar en l'òrbita del PP com a *fitxable* pel seu nervi dialèctic.

Mentre que Casado desitja exportar Navarra Suma a l'Espanya buida on PP, Cs i Vox es resten escons pugnant entre si, a Catalunya el centredreta rep un convidat nou: la Lliga Democràtica. En la constitució ahir com a partit, la Lliga va néixer amb la politòloga Astrid Barrio com a presidenta, amb José Nicolás de Salas –diputat de CiU al Congrés del 1986 al 1993– com a vicepresident, i amb Josep Ramon Bosch –expresident de Societat Civil Catalana– com a secretari general. Si el full de ruta de Sánchez és tornar a les urnes el 10-N, a Catalunya es dirimirà –amb la Lliga en l'epicentre– si la dreta és capaç d'imitar Navarra Suma amb un Junts per Espanya o bé si acaba en una sopa de lletres víctima del foc amic de robar-se vots. ■

de fer els deures, treballar-se els suports i deixar de buscar excuses”, rebatia Echenique.

Portugal, Dinamarca...

La desconfiança airejada no impedeix reclamar a Iglesias un vot a favor sobre la base d'“altres fórmules” que no siguin la coalició. “Hi ha moltes fórmules”, insistia Sánchez. I totes tenen un element comú: en totes ell seria president d'un govern en solitari. “No només hi ha la fórmula portuguesa o la danesa, també hi ha acords d'investidura o de legislatura”, oferia. Sánchez,

que va agrair especialment a Felip VI que aposti per evitar eleccions –“el millor és trobar una solució abans que anar a eleccions”, va dir el rei, en el que molts troben una extralimitació del paper moderador–, va fer un nou prec al PP i a Cs perquè s'abstinguin. Si Rivera ho descarta fins al punt de negar-se a visitar La Moncloa, Casado ja fa l'aposta agosarada d'oferir-se ell i reptar el PSOE perquè s'abstingui i permeti un govern del PP (66) i Cs (57), que junts sumen els mateixos 123 escons que té el PSOE. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Proper destí, Luxemburg

INCÒGNITA • El punt d'imprevisibilitat del TJUE que a l'octubre resoldrà sobre la immunitat de Junqueras obre la porta que hi lligui els casos de Puigdemont i Comín **AVÍS** • L'expert Josep Jover alerta que una part de les sentències també sol ser política

Òscar Palau
BARCELONA

La fixació del 14 d'octubre per part del Tribunal de Luxemburg com a data per a la vista que dirimirà les qüestions prejudicials que ha presentat el Suprem sobre si Oriol Junqueras ja disposa d'immunitat en ser eurodiputat electe, i si l'ha de deixar sortir de la presó per poder exercir com a tal, obre tot un ventall d'interrogants, que també poden esdevenir oportunitats, per a la resta de represaliats, començant per Carles Puigdemont i Toni Comín, els altres eurodiputats a qui la Junta Electoral Central es nega a reconèixer. L'advocat Josep Jover, que fa uns anys va guanyar al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) casos sonats contra el criteri de la judicatura espanyola, com el del càntim sanitari o el cànon digital, explica a El Punt Avui que, d'entrada, la vista "serà pública", i això fa que sigui una oportunitat "perquè hi demanin comparèixer tots els que se sentin afectats" per la pregunta judicial, tal com va passar en els casos que ell va defensar. "El tribunal sol ser lax, fins i tot els exiliats, els presos o el govern podrien demanar-ho", anima, tot recordant que allà no necessiten rebre pas el vistiplau de la justícia estatal.

Jover, en aquest sentit, creu que va ser "una patinada" que Puigdemont i Comín acudissin directament al TJUE —que no acostuma a relacionar-se amb particulars, ja que sol emetre dictàmens dirigits a tribunals interns dels estats que dubten sobre com aplicar una determinada legislació comunitària— per demanar que els reconegués

El Tribunal de Luxemburg haurà de decidir aviat sobre els tres escons buits de l'europarlament ■ ACN

com a eurodiputats. El tribunal, de fet, ja els va denegar mesures cautelars en aquest sentit, però en canvi va acceptar a tràmit el cas, que l'expert augura que acabarà lligant a la resolució de la qüestió prejudicial presentada pel Suprem, per molt que aquest es negués a referir-la també als dos exiliats. De fet, Jover fins i tot sospita que el TJUE va pressionar el jutge Marchena perquè, contra el criteri de la fiscalia i l'advocacia de l'Estat, li fes la qüestió prejudicial i així li doni l'oportunitat d'aclarir l'aplicació de la normativa europea ja no tan sols per al cas dels catalans, sinó per als que generin dubtes similars en el futur.

Sigui com sigui, l'advocat de Junqueras, Andreu van den Eynde, ja

va comunicar formalment la citació rebuda a l'entorn de Comín i Puigdemont, però es mostra escèptic que el tribunal els accepti també com a part interessada si així ho acaben demanant. "Serà complicat, perquè les preguntes que fa el Suprem són molt restringides", apunta, fins al punt que ni tan sols confia que s'acabi pronunciant sobre el que ell mateix voldria. "Una qüestió prejudicial és un diàleg entre dos òrgans jurisdiccionals, i encara que l'haguem motivat nosaltres com a part, i que jo hi pugui dir la meua, no deixa de ser un procediment entre ells, que són qui defineixen l'objecte", exposa. En aquest punt, això sí, Jover recorda que el marge de maniobra del TJUE és

D'urgència. Després de la vista del 14-O, on Jover aconsella que l'exposició "se centri a demuntar les raons de l'altre, perquè les teves ja seran a les alegacions", un advocat general redactarà les conclusions i dictaran sentència en "dues o tres setmanes", es calcula. El procés, així, s'allargaria uns 4 mesos, pels 16 que duren de mitjana si no se'n declara la urgència.

ampli, i això el fa fins a cert punt imprevisible. "En el seu funcionament no hi ha res escrit, tot i haver-hi un reglament del 2001 sol anar fixant els processos sobre la marxa, com el que va crear per casos d'urgència; a més se cenyeix a la pròpia jurisprudència, i no la dels estats, i de fet poca en té de consolidada perquè sol dictaminar sobre temes nous", exposa l'advocat. És clar que, per contra, ell mateix descriu que no deixa de ser un tribunal "juridicopolític", i que una part de les sentències, si bé potser no la principal, també es dicta pensant "en els interessos de la comissió i els estats membres". I és que, recorda, el TJUE no es defineix sobre drets humans fonamentals —això ho fa Estrasburg— sinó bàsicament sobre drets de rerefons econòmic on els estats han cedit la seva sobirania.

On sí que coincideix plenament Jover amb Van den Eynde és que el Suprem ha d'esperar que Luxemburg es pronuncii abans de la sentència de l'1-O. "El tribunal que ha fet la qüestió prejudicial hauria de suspendre el procediment fins que respongui el TJUE, és norma comuna en tots els casos", sosté. I encara va més enllà, ja que té clar que si el tribunal espanyol es definís abans, la posterior sentència europea podria obrir la porta a demanar la nul·litat del dictamen del Suprem. En cas que se li reconegués la immunitat a Junqueras, un i altre advocat discrepen sobre si suposaria l'excarceració immediata o no, però sí que coincideixen que, perquè fos condemnat, llavors el Parlament Europeu hauria de votar un suplicatori. Tot plegat, moltes incògnites que s'hauran d'anar resolent com a màxim en tres mesos. ■

Can Jaume
d'aquí i de sempre

Vicinitat al facebook i digue la teua opinió

4.0

Sopars a la fresca tots els divendres i dissabtes
Sota les estrelles, a peu de platja

Coneix el nostre Club Gourmet gratuït i ple d'avantatges.
Més informació a www.canjaume.cat

Port Balís - Carretera Nacional II - 08392 Sant Andreu de Llavaneres (Barcelona)

PER GAUDIR DE LA BONA CUINA:

- AMANIGA DE TOMÀQUET AMB Ceba TENDRA I TONYINA
- NECORA DESTAPADA
- XIPIONS DE PLATJA FREGITS
- PEIXET FREGIT DE ROCA
- CALAMARS AMB TEMPURA FINA
- MUSCLOS BRASEJATS
- GAMBETES I ESCAMARLANETS D'ARENYS SALTEJATS AMB ALL I JULIVERT
- COCA TORRADA AMB TOMÀQUET

POSTRES PER ESCOLLIR:

- CARRÓ DE PASTISSERIA ARTESANAL

MARIDATGE:

- VI BLANC RAIMAT BLANC
- VI NEGRE TEMPRANILLO BODEGAS ABALOS
- CAFÈ
- COPA DE CAVA (EXCLUSIU PER A MEMBRES CLUB GOURMET)

TRUQUEU ABANS AL 937 926 960 PER FER LA RESERVA

198565-1170203W

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país Vicent Sanchis

Director de TV3

Reduir les incerteses

R Els analistes que segueixen devotament les evolucions de la política italiana fa anys que van arribar a la conclusió que aquella societat és capaç de sobreviure amb una certa eficàcia encara que sigui amb una classe política devastada. És possible que sigui així des de Ròmul i Rem. De la mateixa manera, i malgrat totes les versions despietadament interessades, l'economia catalana ha estat capaç de fer via amb un Estat que l'ha volgut condemnar a la perifèria, sota la bota de l'article 155 o amb un govern, darrerament, que sembla condemnat a patir una provisionalitat crònica.

Sigui com sigui, les incerteses acumula- des i estirades en el temps no ajuden a ningú. I Catalunya viu colgada en la incertesa. La incertesa, per exemple, que provoquen grans decisions que no controla, com ara la sentència del Tribunal Suprem, que marcarà un punt d'inflexió en aquest país. O la incertesa d'un govern que fins ara semblava que havia supeditat la continuïtat i l'estabilitat a aquesta decisió externa.

El laberint català no perdrà el seu minotaure, pagadíssim del paper que li ha correspost, ni es resoldrà tan ràpid com voldrien uns i altres a favor seu, però almenys vindria que comencés a desvelar algunes de les incògnites que el defineixen. Això hauria de voler dir, per exemple, que els partits que actualment integren el govern comencessin a definir amb claredat les difícils passes que hauran de fer quan es faci pública la sentència del Suprem. Això hauria de voler dir, també, que els líders d'aquests partits meditésin i aclarissin quins hauran de ser els seus papers en una o altra situació. A partir d'aquest aclariment necessari, en les actituds i en les responsabilitats, caldrà definir també, de manera clara i humil, què fer amb el govern. Si cal convocar eleccions o no. I si el president de la Generalitat no les convoca, caldrà pactar uns pressupostos que facin menys amarga la quotidianitat.

Des d'aquesta nova premissa, el govern podrà afrontar amb més força alguns dels problemes que el temps ha anat gangrenant. És del tot obvi, per exemple i entre aquests problemes, que els mitjans de comunicació públics de la Generalitat necessiten adequar-se amb solvència als profunds canvis que el sector ha experimentat, no ja amb la tercera, sinó amb la quarta revolució industrial. Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio no són, com proclamen alguns ca-

Les instal·lacions de TV3 a Sant Joan Despí ■

“Els mitjans de comunicació públics de la Generalitat necessiten adequar-se als profunds canvis que ha experimentat el sector amb la quarta revolució industrial

da dia, unes màquines d'agitació, propaganda i adoctrinament. Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio són uns mitjans públics solvents i d'èxit, que han estat pedra angular des de l'any 1983 en la redefinició d'un país que aspira a la normalitat.

Però aquesta vocació de mitjans públics solvents s'ha vist alterada per uns canvis en

la comunicació, en les tendències, en la mentalitat i en els usos i consums de la informació. Canvis que reclamen l'atenció de qualsevol govern. Més encara del govern de la Generalitat, que sap que l'espai dels mitjans en aquest país està supeditat a unes realitats potents i sovint hostils. És del tot necessari que el govern reflexioni sobre els canvis que necessiten els mitjans públics de la Generalitat per a poder adequar-se a les noves realitats, mutants a una velocitat incontrolable. És necessari que aquest govern discuteixi i elabori noves propostes, no només en forma de llei, sinó també en la definició dels canvis necessaris en els models que han de fer que Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya es mantinguin com una referència determinant. L'acumulació d'incerteses i la falta de decisions polítiques comencen a perjudicar seriosament aquests mitjans. Amb els canvis en tots els àmbits de la comunicació els ajornaments són suïcides. Si el govern actual no vol convocar eleccions, a més d'aconseguir uns pressupostos que permetin polítiques tan vàlides com sigui possible en àmbits estratègics, haurà de començar a prendre decisions que fa massa temps que esperen.

Paluzie diu que l'ANC és neutral i no entén la “pell fina” d'ERC

Redacció
BARCELONA

La presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, va defensar ahir en una entrevista a RAC1 la “neutralitat” i “apartidisme” de l'entitat després de reconèixer que la seva “essència” des que va néixer és condicionar l'agenda política “des de fora” i pressionar quan considera que “no es fan coses coherents per la independència”. Per això va assegurar que no acaba d'entendre la “pell fina” d'ERC, arran de les declaracions de l'exdiputat Joan Tardà, que va afirmar que l'ANC “s'equivocava” en actuar com a “contrapoder”. Paluzie va recordar que les crítiques més dures les havia adreçat a JxCat pel pacte amb el PSC a la Diputació. Sobre la decisió dels republicans Josep Huguet i Anna Simó de no anar a la Diada per la “música antipartits”, creu que les controvèrsies “s'inflen” i que l'ANC està “omplint autobusos com cada any”. També va parlar d'una resposta a la sentència al judici de l'1-O que refermi la lluita pacífica i democràtica per la independència amb majories electorals i mobilitzacions”. ■

El PP promou el seu líder català amb una avioneta

Redacció
BARCELONA

El PP està promovent la figura del president de la formació a Catalunya, Alejandro Fernández, amb la contractació d'una avioneta que sobrevola la costa catalana durant els pròxims quatre dies amb una pancarta que mostra una fotografia seva en la qual es pot llegir: “Alejandro, tu nueva voz en Catalunya.” L'objectiu de la campanya és demostrar que el partit “no fa vacances”, segons va explicar a l'ACN el secretari general, Daniel Serrano. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
OLESA DE MONTSERRAT

Miquel Riera

Alcalde d'Olesa de Montserrat (Bloc Olesà)

“Amb el Bloc, les coses es fan d'una altra manera”

MINORIA • “La majoria absoluta del 2015, amb 12 regidors, ja la vam considerar en aquell moment una cosa excepcional i irrepètible” **PACTES** • “La CUP ha preferit agafar experiència des de fora del govern”

Toni Dalmau
OLESA DE MONTSERRAT

Després de quatre anys exercint de regidor d'Obres i Edificació, Miquel Riera (Bloc Olesà) ha assumit en aquest nou mandat el càrrec d'alcalde. En les últimes eleccions municipals, el Bloc ha tornat a ser la força més votada, però ha perdut la majoria absoluta i ara, amb vuit regidors i sense haver pogut formar un govern de coalició, a l'equip de Riera li toca governar en minoria i intentar assolir acords puntuals amb alguna de les altres cinc forces del consistori.

El Bloc Olesà ha estrenat el tercer mandat seguit governant aquest municipi del Baix Llobregat, una comarca on el PSC és tradicionalment hegemònic. Per als qui no són d'Olesa, què és el Bloc?

El Bloc, una mica a l'estil dels comuns o de Podem, va sorgir al municipi com una eina política alternativa en constatar que els partits tradicionals no estaven donant una resposta adient als problemes que plantejava una part de la ciutadania. Primer es va crear la Federació d'Associacions de Veïns d'Olesa de Montserrat (Favom) i després el col·lectiu Olesans per la Participació. En aquell moment hi havia moltes queixes, però una d'aquestes era transversal: l'opacitat i l'actitud que tenien els partits polítics i els governs municipals, que es negaven a deixar participar les associacions en els

afers del municipi. Aquest moviment reivindicatiu va continuar evolucionant fins a la creació del Bloc Olesà, que és un partit municipalista en el qual participen moltíssimes persones que venen de sectors o d'àrees de coneixement molt diverses, que fins i tot poden pensar diferent sobre Catalunya o Europa, però que a l'hora de treballar per Olesa és molt fàcil que trobin un espai comú.

Vostès es defineixen d'esquerreres i progressistes...

D'esquerreres, de progrés, catalanistes...

I pel que fa al procés?

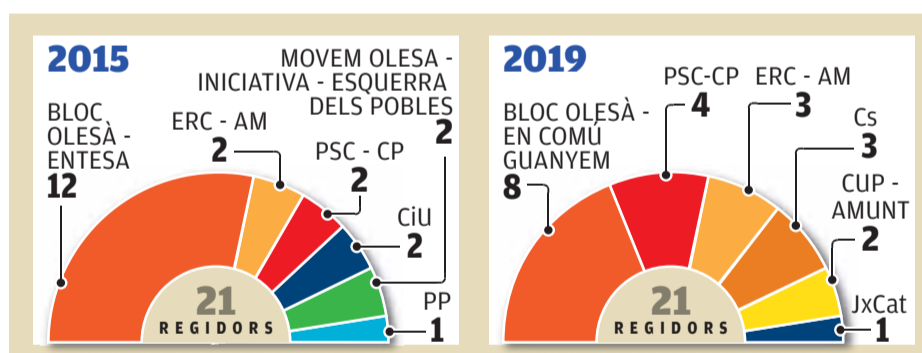
Considerem que el dret a decidir forma part del marc democràtic i que no pot ser que no es pugui exercir. No tenim cap problema a parlar de presos polítics perquè entenem que la gent que és a la presó hi és per motius polítics.

Quina relació tenen amb els comuns?

Anant als orígens, els Olesans per la Participació es van trobar amb un altre grup de gent d'EUiA, que feia molts anys que lluitava i amb qui coincidíem en molts punts. D'allà surt el nom amb què es van presentar per primera vegada a les eleccions del 2003: Bloc Olesà-EUiA. Aquest és el paraigua que ens va acompanyar aquells anys, i a través d'EUiA ha evolucionat per estar sota el paraigua d'En Comú. El que ara tenim amb els comuns és un acord escrit en el qual nosaltres subscriuim plenament la ideologia de progrés i d'esquerra, i hi ha un intercan-

AJUNT. OLESA

vi de col·laboració quan arriben eleccions, siguin locals, catalanes o estatals. Amb aquest acord, els regidors que obtenim a les eleccions municipals també sumem per a la Diputació o per al Consell Comarcal i això ens permet disposar d'un fil directe amb algun diputat de la Diputació o amb el Parlament i també tenim un conseller del Bloc al Consell Comarcal del Baix Llobregat.

Aquest és el tercer mandat seguit del Bloc a l'alcaldia...

El 2003 vam obtenir dos regidors i en les eleccions successives vam continuar creixent fins que el 2011, amb nou regidors, ja vam poder governar amb en Salvador Prat com a alcalde. Després, el 2016 van ser les eleccions de la majoria absoluta amb 12 regidors i amb Pilar Puimedon a l'alcaldia. Va ser aleshores quan vam agafar el compromís que els que arribem al càrrec d'alcalde hi hem d'estar només quatre anys.

Per quina raó apliquen aquesta limitació?

És molt fàcil d'entendre. La renovació no es fa d'un dia per l'altre. Un alcaldable no surt com un bolet, sinó que hi ha una feina prèvia d'anys, que pot començar a fora del consistori i continuar a dins com a regidor de l'oposició o de l'equip de govern i finalitzar a l'alcaldia. Jo crec que una persona que entrega tants anys a les tasques de compromís a la comunitat ja ho ha donat tot. Quan un partit canvia de candidat assumeix un risc, però és bo que hi hagi renovació i que entri energia nova. Les olesanes i els olesans han entès aquest esperit de renovació i ja no identifiquen el Bloc amb una persona concreta, sinó amb els valors de la nostra formació: l'honestedat i la feina. El Bloc és un conjunt de gent que penca pel poble i que fa de manera honesta molt treball com a equip.

Com s'explica el fet d'haver passat

Alcalde i figurant en la recreació històrica dels fets del 1714

Fill de pare català i mare gallega, Miquel Riera va néixer a Ferrol fa 47 anys, però de ben petit, als dos anys, ja va arribar a Catalunya i quan en tenia cinc la família es va establir a Olesa. El pare, en Joan Riera, el va apropar al món de l'associacionisme, que en aquesta població del Baix Llobregat té un gran pes amb unes 200 entitats. També amb en Joan va viure el naixement de la Federació d'Associacions de Veïns, que seria un dels embrions del Bloc Olesà, amb el qual Riera, que és arquitecte tècnic i enginyer d'edificacions, va començar a col·laborar en temes d'urbanisme fins que el 2015 va fer-se càrrec de la regidoria d'Obres i Edificació. Cada setembre, el nou alcalde fa de figurant en la recreació històrica dels fets del 1714, en els quals Olesa va jugar un paper quan va acollir els 6.000 soldats que pretenien trencar el setge de Barcelona. Quan li pregunto per uns altres fets, els de l'1-O, es mostra sorneguer: "La jornada va ser molt tranquil·la. Potser a les forces policials les va despistar que aquí governi una cosa que es diu Bloc Olesà. Què coi deu ser això?"

coses es fan d'una altra manera.

Des de l'oposició s'ha acusat el Bloc d'haver aprofitat la majoria absoluta per governar sense cap mena de consens.

Hi ha exemples que demostren que no és així. El POUM s'ha aprovat inicialment sense cap vot en contra i després d'un procés amb moltíssima participació de tothom. I el pla de salut s'ha fet també amb total participació dels partits i els agents del sector.

Ara hauran de governar en minoria després de no haver pogut assolir cap pacte amb algun dels altres partits.

Després dels comicis vam iniciar contactes per veure si es podia arribar a algun pacte. Vam donar preferència a la CUP, a la qual vam oferir fins i tot entrar al govern, perquè entenem que una part dels seus vots els van rebre d'antics votants nostres, però ens han dit que prefereixen agafar experiència des de fora del govern. Amb ERC hi ha hagut també contactes, però no s'han concretat en res i la nostra assemblea ha optat finalment per iniciar la primera fase del nou mandat amb els vuit regidors i donant-nos temps per treballar temes concrets. Pel que fa al PSC ja van dir des del primer moment que volien estar com a primera força de l'oposició.

El programa del Bloc té 174 punts, però quines seran les mesures més urgents?

Hi ha una línia de continuïtat que és posar al dia Olesa en tot allò que es refereix a l'espai públic —millores en carrers, places i parcs— i equipaments, siguin culturals, esportius o administratius. Tenim projectes preparats per posar a licitació el complex esportiu Salvador Boada i també hi ha el la segona fase de l'avinguda Francesc Macià. Així mateix, volem posar en marxa l'espai de Cal Puigjaner com a centre d'interpretació del territori i tirar endavant l'ampliació de la biblioteca, un projecte molt important que hem treballat aquests anys amb la Diputació. Són uns 1.500 metres quadrats d'ampliació i una inversió estimada de 3,5 milions d'euros. És un projecte molt necessari per a Olesa, però per poder-lo portar a terme hem de treballar conjuntament amb la Diputació i la Generalitat.

També volen potenciar el teixit industrial.

Una de les reclamacions que fem a la Generalitat i a la Diputació és que s'impulsi un reequilibri del territori. Moltes de les inversions públiques es fan a la part del Baix Llobregat més influenciada o més densament poblada de l'àrea metropolitana, on hi ha les grans empreses logístiques. Els municipis de la ròtula d'Abrera hem quedat en una mena de cul-de-sac: no rebem ingressos de les grans indústries però hem d'acollir i donar serveis a més població. El POUM és una eina que ens ha de permetre resoldre els embolics urbanístics que impedeixen que les empreses s'instal·lin als nostres polígons industrials, però prèviament cal que la Generalitat i Madrid desencallin el pla director de la ròtula d'Abrera, un bloqueig que és una espasa de Dàmocles per a tots els municipis, i també és imprescindible que el govern de l'Estat acabi d'una vegada la B-40, el quart cinturó. ■

Amb tot el que ha passat al nostre voltant després de l'1 d'octubre, estem molt satisfets del resultat que hem obtingut

aquesta vegada de 12 a 8 regidors i haver perdut la majoria absoluta?

Els 12 regidors de l'any 2015 ja els vam considerar en aquell moment una cosa excepcional i irreplicable. I amb tot el que ha passat al nostre voltant després de l'1 d'octubre estem molt satisfets del resultat. A Olesa ha sortit Ciutadans del no res amb tres regidors i aquesta és una tendència que s'ha vist a tot el Baix Llobregat. Els socialistes també han pujat en general a tot arreu. Tot i això, nosaltres hem resistit.

També hi deu haver factors locals...

És clar que sí. Aplicant el criteri de renovació a l'alcaldia vaig ser escollit jo, que era una persona poc coneguda, com a cap de llista. A més, vuit anys seguits d'exercici en el govern sempre passen factura. Aquest any hem tirat endavant el POUM i quan ho vam començar a fer, en Joan Segado, que era el regidor de Planejament i una persona amb molta

En Segado em va advertir: "Si vols perdre unes eleccions has de fer un pla general", però l'havíem de fer i l'estem fent

experiència municipal ja em va advertir: si vols perdre unes eleccions —em va dir— has de fer un pla general. Hagi o no afectat això els resultats dels comicis, ens és igual. Nosaltres som aquí per fer feina i a l'ADN del Bloc hi ha la protesta per l'urbanisme que s'estava fent, des del 2003, amb els efectes negatius de la bombolla immobiliària i tot el que s'estava perdent de patrimoni i de creixement sensat. Un dels objectius prioritaris era poder canviar les dinàmiques de l'urbanisme. Havíem de fer un POUM i l'estem fent. Segur que és un factor que ens han fet perdre alguns vots.

Què és el que ha canviat des del 2011 quan el Bloc va arribar per primera vegada a l'alcaldia?

Ens vam trobar un ajuntament amb un dèficit considerable. No hi havia diners ni per comprar paper per a les impressores ni gasolina per a les rondes dels vehicles de la Policia Municipal. I el que sor-

Reclamem que s'impulsi un reequilibri territorial. Els municipis de la ròtula d'Abrera hem quedat en un cul-de-sac

prèn més és que en els anys anteriors, amb la bombolla immobiliària, l'Ajuntament havia d'haver ingressat molts diners. I entre la bombolla i la crisi, els municipis van rebre la milionada del pla Zapatero, que aquí, com en tants altres llocs, es va gastar estúpidament. Teníem l'Ajuntament intervingut i va ser necessari sanejar les finances i aprofitar tot allò que podia venir en forma de subvencions de la Diputació i la Generalitat. També va caldre modificar l'estructura funcional de l'Ajuntament, que es corresponia amb la d'un municipi de 12.000 habitants quan en els últims anys s'havia duplicat la població. En el moment més dur de la crisi econòmica i de l'atur vam poder invertir en equipaments i en via pública i la majoria absoluta del 2015 va ser un reconeixement a aquesta tasca. Temps abans, quan érem a l'oposició, dèiem que tot es podia gestionar diferent i amb el pas dels anys ha quedat demostrat que, efectivament, amb el Bloc les